

DIVADLOUNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

DIVADLOUNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

Zakladatel a ředitel **Milan Hein**

Jednatel **Martin Šimek**

Umělecký šéf **Pavel Ondruch**

Provozní šéf **Jiří Pritz**

Vedoucí umělecko-technického provozu **Radek Svoboda**

Tisková mluvčí **Linda Skarlandtová**

Spolupracovníci divadla **Kateřina Šimková, Marie Krbová,**

Tomáš Dvořan, David Zelinka, Ondřej Sýkora, Silvie

Janáková, Martina Kšírová, Ivěta Pažoutová, Kristýna

Kočová, Václav Bláha, Petr Holata a Tomáš Marvan.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 1, Praha 1

Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,

Praha 1 – Hradčany

www.divadlounge.cz

Vydalo **DIVADLO UNGELT s.r.o.**,
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany

květen 2019 / Sezóna 2018-2019

Program připravil Pavel Ondruch

Foto Jan Malíř

Grafická úprava Marcel Brna

Alena
MIHULOVÁ Jitka
SMUTNÁ

Přítečkyně

Jen Silverman

překlad
Pavel Dominik

režie
Tereza Karpianus

Jen Silverman

Přítelkyně

(The Roommate)

Překlad **Pavel Dominik**
Režie **Tereza Karpianus**
Dramaturgie **Pavel Ondruch**
Výprava **Radka Josková**
Hudba **Mario Buzzi**
Sharon **Alena Mihulová**
Robyn **Jitka Smutná**
Asistentka režie **Marie Krbová**
Zvuk a světla **Radek Svoboda, Tomáš Dvořan, David Zelinka**
Garderoba a rekvizity **Silvie Janáková, Martina Kšírová**

České premiéry 11. a 12. května 2019 v Divadle Ungelt.

V červenci 2017 se producentem hry THE ROOMMATE/PŘÍTELKYNĚ stal Willimstown Theatre Festival. Uměleckou ředitelkou byla Mandy Greenfield.

Světová premiéra hry se konala v rámci Festivalu nových amerických her Humana v divadle Actors Theatre of Louisville roku 2015.

Hra THE ROOMMATE/PŘÍTELKYNĚ byla částečně vytvořena v rámci rezidenčního pobytu SPACE na Ryderově farmě.

Autorská práva v České republice zastupuje Aura-Pont s. r. o., Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

Květiny dodává firma Metamorphosis

Inscenace vznikla také zásluhou grantu, který Divadlu Ungelt udělilo hlavní město Praha

Hlavní partneři Divadla Ungelt

manželé
Prof. Dr. Dadja Altenburg-Kohl
a Daniel Pešta

Klub přátel
Divadla Ungelt, z. s.
za laskavé podpory
Nadace ČEZ

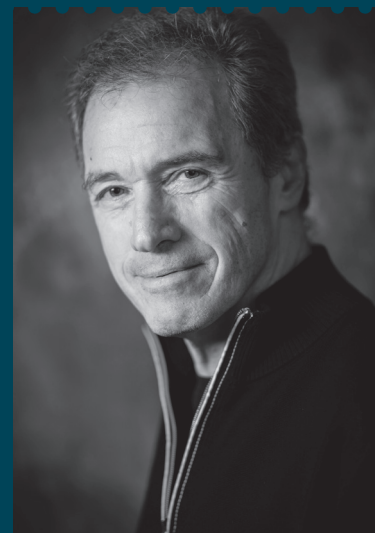

Vážení diváci,

Jitka Smutná a Alena Mihulová, v životě velké kamarádky, jsou mé oblíbené herečky. Jsou pravdivé. Věřím jim, což je pro mě u herce nejdůležitější.

Nepochybuji o tom, že Vás v příběhu americké dramatičky Jen Silvermanové okouzlí...

Váš Milan Hein

Richard Hugo

Sbohem, Iowo

překlad Pavel Dominik

Tak ses zase ztrapnil na cestě.
Díky dálnici ses vrátil zpátky k sobě
a nenašels nic, ani dobré falešné jméno.
Servírka se ti šklebila a účet jsi zaplatil
zlitý potem pod jejím zlobným pohledem.
Zkusils jí říct, kolik jsi měl milenek.
Z úst vyhrkl jen skřehot.
Třásla se ti ruka, když do ní vložila horké mince,
se zrudlou sklopenou tváří jsi prchal k autu.

Nenáviděl jsi ji ještě spoustu mil. Pak sis vzpomněl,
co řekl lékař: ve skutečnosti je to nenávisť k sobě.
Kde v záblescích minulosti, náhrobku,
který jsi léta hledal a nenašel, ses cítil důstojně?
Jen když jsi byl sám, v těch osamělých
chvilích s nebem šedým jako dálnice.

A teď jsi sám. Ta servírka
už tě nikdy neuvidí. Často předstíráš,
že si některé lidi nepamatuješ. Obracíš ve vtip
křeče hanby z dávné noci.
Rozbité sklo. Matoucí modré víření
policie. Světlo v tvých očích. Tvrdé otázky.
Tvůj vůz hladce uhání. Na osmdesátce hravě
překračuješ hranici a stát, do něhož vjíždíš,
vždycky byl na tebe hodný.

Richard Hugo

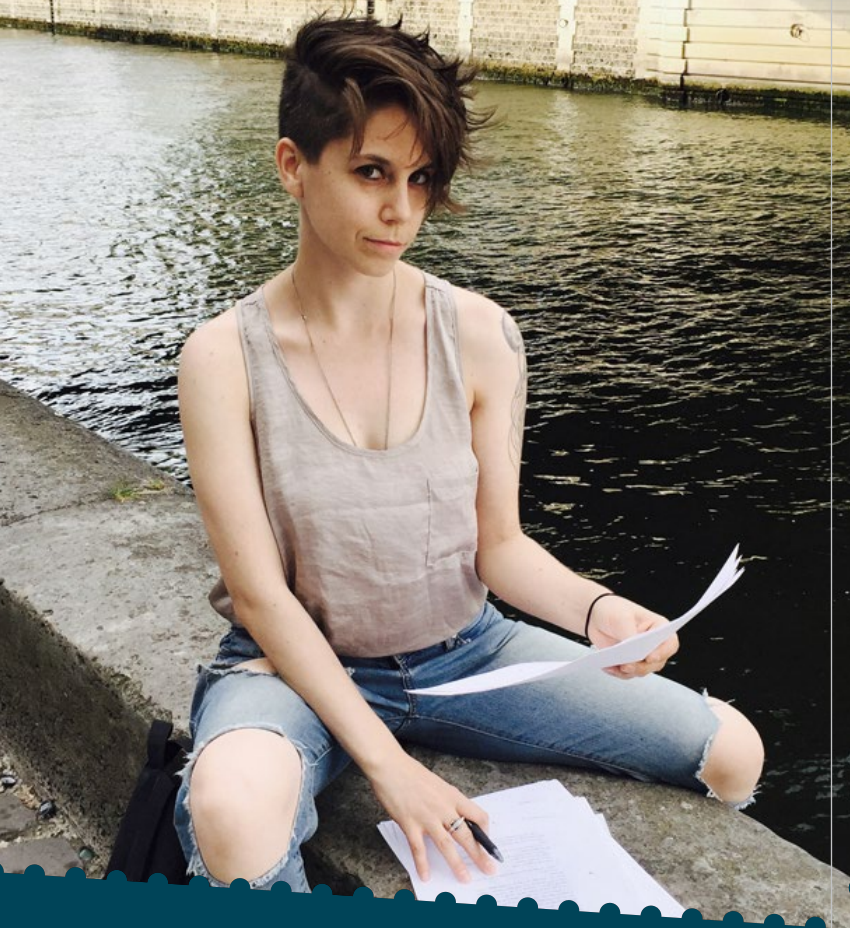
Goodbye, Iowa

Once more you've degraded yourself on the road.
The freeway turned you back in on yourself
and you found nothing, not even a good false name.
The waitress mocked you and you paid your bill
sweating in her glare. You tried to tell her
how many lovers you've had. Only a croak came out.
Your hand shook when she put hot coins in it.
Your face was hot and you ran face down to the car.

Miles you hated her. Then you remembered what
the doctor said: really a hatred of self. Where
in flashes of past, the gravestone
you looked for years and never found, was there
a dignified time? Only when alone,
those solitary times with sky gray as a freeway.

And now you are alone. The waitress
will never see you again. You often pretend
you don't remember people you do. You joke back
spasms of shame from a night long ago.
Splintered glass. Bewildering blue swirl
of police. Light in your eyes. Hard questions.
Your car is cruising. You cross with ease
at 80 the state line and the state you are entering
always treated you well.

.....

JEN SILVERMANOVÁ

ničitelka a obnovitelka

.....

„Miluji divadlo hladu a touhy. Odvážné, nebezpečné, niterné, které je psáno pro tělo a skrze něj. Divadlo, které se ničeho nebojí a totéž vyžaduje od publika. Divadlo, které vypráví ohromující příběhy napříč kulturami a jazyky, divadlo, které dává hlas lidem se složitými a rozporuplnými identitami. Divadlo, které zanechává modřiny,“ říká Jen Silvermanová a dokazuje tím, že patří k současné mladé progresivní generaci amerických dramatiků – mileniálů. Její život, osobnost i tvorba vykazují všechny charakteristické znaky Generace Y, tedy generace narozené po roce 1982 – neustále cestuje, mluví několika jazyky (plynně japonsky, francouzsky, španělsky a portugalsky, učí se čínsky a arabsky), svůj život sdílí na internetu (<https://www.jensilverman.com/blog/>), je workoholička, je sebevědomá, hrdá na to, že je žena, i na to, že je queer žena, je liberální, multikulturní, tolerantní, svobodomyšlná, myslí ekologicky a nebojí se občanského aktivismu. Když jeden novinář chtěl ve svém článku uvést nedohledatelnou informaci o jejím věku, odpověděla mu, že vypadá mladší, než ve skutečnosti je, a že je „queer žena – to jsou dva důvody, proč mě často muži, kteří ještě nečetli mé hry, vnímají určitým stereotypním způsobem. Opakovaně jsem pozorovala, jak ke mně začali přistupovat jinak potom, co se seznámili s mojí tvorbou. Muži nás automaticky podceňují. Myslím, že mladí muži jsou sami od sebe považováni za nadějně osobnosti, za někoho, kdo má před sebou velké dílo. Mladé ženy jsou naopak považovány za poněkud přiblblé a této nálepky se musí dlouho zbavovat. To je také důvod, proč nikdy nikde nezveřejňuji svůj přesný věk.“ Ohledně dalších životopisných podrobností je už naštěstí trochu sdílnější.

Pochází z malého městečka Simsbury ve státě Connecticut. Oba rodiče byli vědci a svému přírodovědnému oboru (fyzika a chemie) se věnovali natolik intenzivně, že velice často cestovali coby pedagogové a výzkumníci po univerzitách na celém světě. Jen Silvermanová se tak krátce po dosažení jednoho roku poprvé přestěhovala. A rovnou do Japonska. Po několika letech strávených v Tokiu však stěhování začalo nanovo a brzy se stalo přirozenou součástí jejího dospívání. Silvermanovi žili ve Francii, Finsku, Švédsku, Itálii, Kanadě i na Novém Zélandu. Pochopitelně se nárazově vraceli do USA. „Do Japonska a z Japonska jsme se odstěhovali a zase přistěhovali dvakrát, do Francie jsme se přistěhovali a poté odstěhovali dokonce čtyřikrát nebo pětkrát...“

Osvícení rodiče ji vychovávali velice liberálním přístupem, kdy neulpívali jen ve svém exaktním oboru, ale otvírali mladinké Jen všechny obzory. Především na ni přenesli lásku k literatuře. Silvermanová měla díky velké rodinné knihovně snadný přístup k největším literárním dílům. „Rodiče mi dovolili číst cokoli jsem si usmyslela. Třeba *Lolitu* jsem přečetla, když mi bylo zhruba jedenáct let.“ Spisovatelkou chtěla být od dětství. Snila o poezii a románech, a tak začala v USA studovat komparativní literaturu na Brown University. Až během tohoto studia víceméně náhodou

poprvé vstoupila do divadla. „Bylo mi asi 18 nebo 19 let a divadlo mě absolutně pohltilo.“ Přihlásila se proto na hodiny tvůrčího psaní zaměřené na dramatickou tvorbu, čímž se jí „odhalily nové doposud skryté obzory“.

Pustila se do průzkumu tvorby nejslavnějších světových dramatiček. „Objevila jsem báječné, pobuřující, silné ženy se společensko-politickým postojem. Četla jsem je a byla jsem u vytržení, říkala jsem si: Ano, ano! Přesně tohle chci! Takto chci taky psát!“ Mužské autory opomíjela (výjimkou byl údajně Václav Havel): „Ibsena jsem nečetla, dokud to nevyžadovalo mé doktorandské studium.“ Na první přečtení se ale zamilovala do sugestivního díla kultovní britské dramatičky, autorky *Psychózy 4:48*, Sarah Kaneové. Kromě ní se hlásí také k britské legendární feministické dramatičce Caryl Churchillové, japonsko-americké dramatičce Naomi Iizukaové či dalším americkým spisovatelkám jako jsou Naomi Wallaceová, Sarah Ruhlová nebo Paula Vogelová, která ji dokonce učila.

Univerzitu absolvovala v roce 2006 a s úspěchem představila svou hru *Lizardskin* na NYC International Fringe festivalu. Kariéru dramatičky nemohla začít líp. Silvermanová se však toužila vrátit zpět do krajiny svého dětství – do Japonska. „Seděla jsem na zkouškách hry *Lizardskin* a sama se sebou hrála hru ‚co by kdyby‘ – co kdybych neodešla, co když svým odchodem zahodím jedinou naději prorazit? Atd. Atd. Brzy jsem ale pocítila až krystalicky čistou jistotu, že nezáleží na tom, co potenciálně obětují. Musela jsem se tam prostě vrátit. Tak jsem se vrátila.“ Nejdřív žila úplně jinde než v dětství – „přestěhovala jsem se daleko od Tokia, na jih, na venkov, což samo o sobě byla velká výzva skýtající řadu příležitostí k osobnímu rozvoji. Mé dětství se mi tehdy vyjevovalo jako mlhavý sen (stalo se to, nebo ne?), a tak jsem se vrátila do středu Japonska, z něhož pochází mnoho mých raných vzpomínek. Poznávala jsem tam příběhy, písně, hračky... Pro dramatika je taková zkušenost neuvěřitelně inspirativní, neuvěřitelně vzrušující a občas i docela nepříjemná.“

O třináct měsíců později již nutně potřebovala kontakt s živým divadlem, herci i režiséry. Vrátila se do Ameriky a nastoupila na intenzivní tříletý studijní program zaměřený na dramatickou tvorbu na University of Iowa. Některé její „školní“ hry se setkaly s velkým ohlasem – aktovka *The Education Of Masoloco* získala cenu nakladatelství Samuel French na off-off-broadwayském divadelním festivalu, nebo experimentální hra *Crane Story* vycházející z japonského mýtu o jeřábi ženě a využívající mimo

jiné i loutky a japonský folklór se tři roky po scénickém čtení – v roce 2011 – dokonce dočkala uvedení na Off-Broadwayi. První úspěchy jí zajistily kontakty na bohatou americkou síť dotačních programů a workshopů podporujících vznik původních divadelních her. V roce 2009 tak psala v rámci Hedgebrook International Women's Writers Residency, v roce 2010 získala grant od Marcus Bach Fellowship nebo jí v roce 2011 pomáhala EST Playwright v rámci programu Youngblood.

Univerzitu absolvovala v roce 2011 a ve studiu pokračovala na prestižní newyorské umělecké akademii Juilliard School (v roce 2015 tam získala titul PhD.). První výrazný úspěch zaznamenala v roce 2013, kdy drama *Still*, v němž je hlavní postavou mrtvý novorozenec, v konkurenci tisíce sto dalších textů získalo prestižní ocenění Yale Drama Series Award. Hlavní porotkyně dramatička Marsha Normanová (držitelka Pulitzerovy ceny za hru *Dobrou noc, mami*) se v předmluvě ke knižnímu vydání této hry netajila s nadšením: „Už při prvním čtení jsem věděla, že mám v rukou vítěze. Četla jsem řadu jiných her s tématem mrtvého dítěte, ale žádná z nich nedosahovala takové existenciální úrovně, žádná z nich nebyla tak formálně elegantní, žádná z nich tímto způsobem nekombinovala surrealistický jazyk s jazykem kýče, žádná nebyla tak vtípná, žádná nebyla tak dojemná...“

Za *Still* sice Silvermanová získala řadu dalších ocenění, leč pořád se jí nedařilo proniknout do běžného divadelního provozu. I kvůli tomu se Silvermanová v roce 2014 poprvé objevila na tzv. Kilroyově seznamu, který rok co rok sestavuje skupina aktivističtých divadelníků. Kolegům, kteří chtějí „ukončit systematické opomíjení žen, trans lidí a lidí nespádajících mezi binární pojetí pohlaví v americkém divadle,“ doporučuje inscenačně opomíjené hry zabývající se „rovností mužů a žen“. Na tomto seznamu pak Silvermanová, v jejíž hrách se to hemží queer postavami (především však lesbickými ženami, které jsou dle ní opomíjeny i ve srovnání s gay muži), figurovala ještě několikrát. Najdeme na něm i její přelomovou hru *Přítelkyně* z roku 2015.

Přítelkyně se v mnoha ohledech vymykaly její dosavadní tvorbě, aniž by jí popíraly. První verze vznikala v rámci rezidenčního pobytu SPACE na Ryderově farmě asi hodinu cesty z New York City. Překrásná ekofarma téměř každý rok hostí skupinu umělců a aktivistů, kteří „potřebují čas a prostor, aby mohli ze sebe dostat to nejlepší,“ a jejichž povinností je „tříkrát denně společně jíst, sdílet vše, na čem zrovna dělají a odpracovat na farmě dvě hodiny“. Polotovar hry poslala Silvermanová do Actors Theatre of Louisville, věhlasného divadla, které sídlí v Kentucky, a které pořádá divadelní obdobu filmového festivalu nezávislé

tvorby Sundance – Festival nových amerických her Humana. Vedení divadla text nadchnul a požádalo Silvermanovou, aby ho dokončila. Dokonce jí zaručilo – a na to nebyla zvyklá – plnohodnotné uvedení v rámci Humana festivalu, k čemuž v dubnu roku 2015 skutečně došlo.

Divácky přístupná komedie, v originále *The Roommate* (doslovný překlad – *Spolubydlící* – se autorčině záměru vzdaluje, neboť v sobě neobsahuje význam „mate“ – kamarád), Silvermanovou proslavila. Po Humana festivalu ji uváděli po celých státech. Silvermanová tehdy vycítila „díru na trhu“. Uvědomila si totiž to, co si uvědomuje mnoho stárnoucích hereček napříč světadíly: že jim s přibývajícím věkem ubývají role, což je absurdní, zvláště když je divácká skupina stejného věku a pohlaví relevantní kupní silou. Už dávno neplatí, že tyto ženy mají, slovy Boženy Němcové popisující svou pětapadesátiletou (!) babičku, „bílé vlasy jako sníh, sraštělé ruce a čtyři zuby“. Jsou na vrcholu sil, a přestože už – na rozdíl od mužů – nemohou plodit potomky a založit tak novou rodinu, mohou po odchodu dětí svou případnou osamělost snadno proměnit v nově nabytou svobodu. I tak jsou ženy mezi padesáti a šedesáti léty v kultuře značně opomíjenou menšinou, která je často využívána pouze jako pomocná síla – nevypráví svůj příběh, maximálně pomáhají vyprávět příběh někoho jiného, nejčastěji bílého muže. To Silvermanovou popuzelo: „Starší ženy jsou na jevišti trpěny jen dokud mluví o svých mužích.“ Rozhodla se proto zobrazování stárnoucích žen osvobodit ze škatulek manželka-matka-babička.

Čtyřiapadesátiletá Sharon vnímá na počátku *Přítelkyň* samu sebe jen jako někoho, koho opustil manžel, někoho, kdo má syna, který jí taky opustil, a někoho, kdo žije v opuštěném domě uprostřed Iowa City, města amerického středozápadu, které obepínají kukuričné dálavy, a kde žije jen necelých 70.000 obyvatel. Iowa ve hře funguje jako bašta amerického puritánského konzervatismu, kdy volně dostupná zbraň poskytuje mnohým pocit, že by mohli – či měli – zastřelit všechny, kteří se nějak vymykají „jejich normálnosti“. Tato pochybná normálnost je však pro Sharon vězením. Neřeší tedy jen syndrom opuštěného hnízda, nebo v Americe hojně probíraný „syndrom neviditelné ženy“, ale také to, kým by ve své podstatě mohla být a co musí změnit, aby tím opravdu byla. Dramatickou rozbuškou – ničitelkou a posléze i obnovitelkou – je tajemná cizinka, šestapadesátiletá Robyn. A v tomto bodě jsou *Přítelkyň* skutečně typickou hrou Jen Silvermanové, neboť ačkoli je na ni netypicky umírněná, řeší stejné téma jako ve své divočejší tvorbě – téma transformace.

„V nejzákladnějším slova smyslu toužím vybízet publikum k diskusi o možnostech radikální transformace. Možná je ve vás něco, co by mohlo vytrysknout ven a drasticky vás proměnit, pokud to dovolíte. Co je to za věc? Jak by se váš život změnil, kdybyste jí to dovolili? Byli byste šťastnější, než jste teď? Co byste ztratili?“ Nutným předpokladem transformace je však dle Silvermanové destrukce. „Myslím, že je velmi dobré, když se společnost vystaví duchovnímu cvičení, které zpochybní i to, co považuje za dané. Takové věci se pak před námi rozpadnou a my už o nich nikdy

nedokážeme přemýšlet jako předtím. Provádět tuto dekonstrukci v divadle je bezpečné. A i proto je divadlo tak užitečné.“

A vskutku: Sharon a Robyn radikálně mění (ničí) své životy a díky vzájemné pomoci je začínají obnovovat v plnější podobě. Z hlediska formy však Silvermanová aplikuje ničení a obnovování nenásilně. Vědomě se zde vyrovnává s americkou realistickou tradicí kuchyňských dramát (text je původně situován do plnohodnotně vybavené kuchyně, což vzhledem k velikosti Ungeltu pochopitelně nebylo možné stoprocentně akceptovat) a zároveň tuto šablonu rozvrací. Dělá to však pokoutně, nevyužívá k tomu svoje tolik oblíbené bizarnosti. Realistickou konvenci ničí jen pomocí standardních nástrojů narace. Žádné z diváckých/čtenářských očekávání nenaplnuje, záměrně překvapuje, a zvláště v druhé půlce se tak z konvenčního vztahového dramatu postupně stává zběsilá bezstarostná jízda za svobodou, kterou žánrově sama Silvermanová popisuje jako „naturalismus na speedu“.

Realističnost Silvermanová narušuje i jazykovou složkou hry, kdy na první poslech plynule znějící dialog důmyslně stylizuje – řádkuje ho, jako by ho členila do jednotlivých „veršů“. Neřídí se však větami, ale rytmickými a hlavně významovými celky, v nichž i v jednom řádku umístěné „aha“ je samostatná replika, a v nichž se Silvermanová neostýchá rozdělit na poloviny i jednu větu. Tato milovnice a znalkyně americké současné poezie tím

naznačuje situační a psychologický význam promluvy. Celá hra je pak jakousi veršovanou dramatickou obdobou „slam poetry“, žánru, který vznikl v USA v 80. letech, a v němž se živě přednáší autorská poezie. Skvěle to pointuje závěrečná v zásadě „anti-realistická“ Sharonina monologická báseň nebo také to, že se slam poetry zabývá jedna z hlavních postav.

Přítečkyně jsou však více než cokoli jiného komedií. Černý humor využívající prvky absurdity je Silvermanové vlastní ve všech hrách a jen díky němu jsou i její radikálnější texty inscenuvatelné. „Komédie je mocná zbraň. Nebo pokud chcete: mocný prostředek k tomu, abych mohla říct: milí diváci, dobře se o vás postarám, užijete si to se mnou, všechno bude skvělé, ale zároveň budeme mluvit o některých opravdu složitých tématech, opravdu pozorně je prozkoumáme, uděláme to ale způsobem, který vám nijak neublíží.“

Po *Přítečkyních* vzala konvenční představu o ženách „které jsou nuceny být krásné, laskavé a věčně kající“ ztečí. Její bezbřehá fantazie (jakožto i stále chytře využívaná nezanedbatelná grantová podpora) jí sice dovozovala psát jednu hru za druhou, ale hrůza z toho, že by se někdy opakovala, ji našťěstí neustále nutila k hledání nových výrazových prostředků. A tak v roce 2016 dokončila historickou hru *The Moors*, která je inspirována sestrami Brontëovými, a ve které kromě dvou sester a jedné guvernanky

Režisérka
Tereza Karpianus
s dcerou Lotou.

vystupuje veršující gigantický Anglický mastif, s nímž rozmlouvá malinkatá slepice; ve stejném roce napsala černou komedii *Wink*, jejíž hlavní postavou je kocour stažený z kůže; a pořád v tom samém roce uvedla na Off-Broadwayi feministickou komedii pro pět žen přirovnávanou k slavným *Monologům Vaginy*, v níž s vtipem aplikovala všechno, co si představujeme, že by mělo být v ženské lesbické hře: *Collective Rage: A Play in 5 Betties*.

V roce 2018 Silvermanová vstoupila na vysněnou půdu prozaické literatury povídkovým souborem *The Island Dwellers* vyprávějícím o nejrůznějších „nomádech“, rozpracovala svůj první román a navázala spolupráci s televizí Netflix, kde je součástí scenáristického týmu gay-friendly seriálu *Tales of The City*. S šíleným pracovním tempem se vyrovnává pomocí kreslení. Na scénáře, na účty z nákupu, na cokoli, co má po ruce, kreslí všemožné variace své milované smyšlené postavičky jmenující se Smutná panda. Panda jí dokonce pomohla najít způsob, jak se bezbolestně stát součástí sociálních médií, z nichž doposud měla trauma – v roce 2014 si na Instagramu vytvořila účet @this_panda_is_sad, na němž o sobě dává zprávy prostřednictvím obrázků smutného zvířátka.

Ve svých nejnovějších hrách stále rozvíjí to, co pojmenovala v roce 2016: „Chci psát agresivní, složité strukturované, temné komediální hry, v nichž budou vystupovat ženy a queer postavy zkoumající různé aspekty identity, zkoumající hluboce zakořeněné vzorce myšlení a chování, a také domácí, jakožto i institucionalizované násilí.“ Ano, Jen Silvermanová je feministka. Feminismus má u nás bohužel stále negativní nálepku, přestože i on, tak jako všechno ostatní, se během let výrazně vyvíjel. Silvermanová nezpochybňuje, že fakticky má dnes žena stejná práva jako muž, což je samozřejmě úspěch, avšak to, co Jen Silvermanovou přivádí k šílenství, tj. ve společnosti stále hluboce zakořeněný machistický heteronormativní diskurz, je skutečně téma, o němž by se mělo mluvit. Silvermanová žije v dostatku, a tudíž se může zaměřovat na zdánlivě menšinová témata. Tím však odkrývá trhliny v západní humanistické demokracii, které je třeba opravit dřív, než jedna prasklina protrhne přehradu a velká voda s sebou vezme všechno, včetně naší svobody s ní nesouhlasit.

Napsal Pavel Ondruch

Jedna z „pandíček“ kreseb

Jen Silvermanové.

3

ROZHOVORY

O HŘE *PŘÍTELKYNĚ* S DRAMATIČKOU JEN SILVERMANOVOU

PŘED VZNIKEM HRY

Rozhovor na Ryderově farmě v rámci rezidenčního pobytu pro začínající dramatiky s názvem SPACE vedla v červnu 2014 Stella Gibsonová:

Jak se jmenujete a odkud jste?

Jmenuji se Jen a žiji v New Yorku.

Na jakém projektu v rámci rezidenčního pobytu SPACE pracujete?

Pracuju na doposud nepojmenované hře, kterou... ehm... píšu pro dvě ženy středního věku. (*Smích.*) Což je něco, co jsem ještě nikdy nedělala.

Pro dvě ženy středního věku?

Jasně. Vystupují tam dva ženské charaktery středního věku. Takže to je hra pro dvě postavy... a v té hře... jak bych to řekla... v té hře pro dvě postavy budou hrát dvě padesátnice...

A jak je tento projekt starý?

Je úplně nový.

Jak během rezidenčního pobytu SPACE trávíte svůj čas?

Předpokládala jsem, že tady budu psát celou dobu. Ale spíš o svém projektu přemýšlím, hodně se u toho procházím, hodně čtu... a další takové věci. Nějakou dobu jsem si proto myslela, že jen kloužu po povrchu tématu, ve skutečnosti jsem se tak do něj ponořila o to hlouběji.

Co Vás letos ještě čeká?

Na dva týdny se chystám do Nového Mexika, kde budu spolupracovat s divadelní společností v Albuquerque. V červenci mě pak ve Filadelfii čeká PlayPenn.

O co přesně jde?

PlayPen je tvůrčí dílna pro dramatiky, na níž se rodí nové hry. Tři týdny tam pracujete na novém textu. V mém případě půjde o hru *Wild Blue*. Kromě toho chci o prázdninách trochu cestovat a dokončovat několik dalších projektů na několika různých místech. Zvláště jsem nadšená z toho, že se vrátím sem, a že se znovu pustím do své hry pro dvě postavy.

To je milé.

Určitě tuto hru celou dobu nepustím z hlavy, budu s ní tak nějak spolužít. A až se sem vrátím, budu mít konečně vyhrazený čas a správné soustředění k tomu, abych ji dokončila.

Takže letos v létě budete pracovat zaráz na více projektech?

Jo, což je pro mě docela standardní stav.

Jistě. Nemohu ještě opominout následující otázku: pokud byste byla reinkarnována jako zvíře z farmy, které by to bylo a proč?

Má to být zvíře, které žije na této farmě, nebo zvíře obecně?

Obecně.

Kdybych byla na severoamerické farmě, tak bych byla pavouk. Protože bych se mohla uhnízdit kdekoli.

Zajímavé.

Pavouk si může svůj domov postavit kdekoli, a potom ho zase strhnout a začít úplně někde jinde.

To je pravda. Ale taky byste proti sobě měla spoustu predátorů.

Ale pavouk je taky predátor. Je to strategický predátor, na rozdíl od pouhého agresora a neinteligentního dravce.

To se mi líbí!

Mně taky, byla bych prostě pavouk.

TĚSNĚ PO DOKONČENÍ HRY

Rozhovor vedl v březnu 2015 Diep Tran při příležitosti světové premiéry hry *Přítelkyně*, která vznikla pro Festival nových amerických her Humana 2015:

Co Vás inspirovalo k napsání komorní, velmi introspektivní variace na příběh Thelmy a Louisy odehrávající se navíc v lowě?

V divadle jsem jen zřídkakdy narazila na hru, v níž by jako hlavní postavy vystupovaly ženy padesátnice. Když se na jevišti dostanou staré ženy, nebo ženy mezi padesáti a sedmdesáti léty, jsou tam většinou jen do počtu. Ve skutečnosti je to příběh o mladých lidech, v němž ty ženy sice vystupují, ale řeknou maximálně pár vtipných hlášek, nebo někdo jiný řekne pár vtipných hlášek o nich. Takže jsem chtěla, ba přímo musela, napsat hru pro dvě „hustý“ padesátnice. Pokud na jevišti vystupují jen dvě postavy, zavládne jím fascinující druh energie a koncentrace. Všechno mají jen ve své moci. I proto považuji psaní her pro dva za velice obtížnou disciplínu. Napsat něco takového byla výzva, kterou jsem chtěla přijmout a ověřit si, jestli na to mám.

Bavilo Vás to?

Užila jsem si to! Ale musela jsem být na sebe přísná. Nemohla jsem spoléhat, že na jevišti vstoupí nová postava. Musela jsem proto celou dobu být velmi důsledná v tom, co obě postavy potřebují a chtějí. Co může jedna druhé dát? Co jedna druhé dát nemůže? Kdy je v jejich dialogu krátká pauza a kdy je naopak pauza zlomová, která posouvá děj? Nemohla jsem využívat žádné levné triky, jako třeba že někdo vejde a energie situace se změní. To prostě nešlo. Navíc ze své podstaty inklinuji ke světům, které jsou lehce absurdní, ke světům, v nichž se zničehonic může stát něco bláznivého. Cítím se v nich báječně. V *Přítelkyních* jsem proto na sebe musela být strašně tvrdá a pořád si opakovat: „Jsi v kuchyni v lowě, nemůžeš přivést na scénu žraloka.“ Což vyžadovalo opravdovou kázeň. Na druhou stranu jsem v tom nakonec našla i zalíbení.

Je zajímavé, že jste se přesto rozhodla hru pro dvě postavy napsat. Takové zadání obvykle dramatiky omezuje.

Kdybych měla zadání napsat takovou hru kvůli nízkému rozpočtu nebo kvůli nějakému jinému omezení, možná bych se cítila jinak. První verzi textu jsem ale psala většinou na farmě v severní části státu New York a vůbec jsem ho neměla v úmyslu někomu nabízet. Psala jsem ho jen ze zvědavosti. Chtěla jsem vidět, co z něj vznikne, a taky jsem si chtěla ověřit, jestli to dokážu. Šlo tedy jen o můj vlastní experiment. Když píšete na objednávku, máte úplně jiné pocity.

Vy sama jste třicátnice. Proč Vás tedy tak zaujala témata druhého dechu, nových začátků a krize středního věku?

Jistý starý gentleman v Actors Theatre, můj příznivec, si inscenaci *Přítelkyně* moc užil, ale pak mi říkal: „Je Vám čtyřikrát méně než mně! Co můžete vědět o krizi středního věku?“ Vtipkoval, ale ta otázka je zcela na místě. Z mého pohledu je to celé o transformaci, změně. Zajímá mě, co přesně se děje, když Váš život dospěje do bodu, a je jedno v jakém ohledu, v němž ho na jedinou uvidíte novými očima – v tu chvíli si uvědomíte, že takto dál nemůžete, že takto žít nechcete, že nemůžete nosit tyhle šaty a trávit den tak, jak jste ho doposud trávili. V mnoha mých hrách – hlavně v těch s více postavami – se intenzivně zaobírám otázkami, jak se transformovat. Jestli se vůbec transformovat dokážeme, a co to znamená stát se tím, kým jsme chtěli být. A jsme toho vůbec schopní? Jsme schopni stát se někým jiným, než kým zrovna jsme? A jak nás naše okolí proměňuje? Proměňuje nás, aniž bychom si toho všimli? Tyhle otázky mě pronásledují strašně dlouho a hra *Přítelkyně* je nahlíží velice palčivým způsobem. Často si je totiž kladou právě ženy mezi 50 a 60 lety. Úsilí být jiná, snahu se transformovat a ten hlad, který nastane, když si člověk uvědomí, že může žít úplně jinak, než doposud žil – to všechno velmi dobře znám, i když mi není padesát let.

Jaká byla Vaše nejhroší zkušenost se spolubydlením?

V zásadě jsem měla velké štěstí na úžasné spolubydlící. Moment, vlastně ne! Povím Vám příběh jedné mé podnájemnice. Pronajala jsem jí v lowě byt a ona se tam nastěhovala trochu dřív – tehdy jsem se ještě nestihla odstěhovat. Všude proto byly krabice s mými zabalenými věcmi. Přeskočím to, že ji z jejího minulého bydlení vyhodili, což jsem pochopitelně vůbec nevěděla a rovnou přeju k podstatě. Jednou jsem se vrátila domů a mé krabice byly rozbalené. Všechny moje věci prohledala. Našla tam i neoznačený sáček s vitamíny a otevřela ho. Myslím, že si vzala moje kalcium v naději, že bere nějaké drogy. (Smích.) Zanedlouho mi zavolal můj domácí. Podle všeho se ona a někdo další opili na střeše domu a házeli cosi dolů. Bylo to trošku děsivé.

3 Z Odstupu TŘÍ LET

Rozhovor v září 2018 vedla Christine Scarfutová, dramaturgyně Long Wharf Theatre v Connecticutu, kde v říjnu roku 2018 *Přítelkyně* zinscenovali:

Můžete nám něco říct o genezi této hry?

Setkat se na jevišti nebo na plátně s vzrušujícími, provokativními, komplikovanými a morálně nejednoznačnými portréty starších žen je zcela výjimečné. Na tom, jak se zobrazují ženy nad pětatřicet let, je něco sterilního – a tento jejich obraz rozhodně neladí s padesáti- a šedesátiletými ženami, které znám. Ty jsou veselé, komplexní a fascinující. Chtěla jsem proto napsat hru, v níž by dvě ženské postavy dostaly tolik prostoru, jaký běžně dostávají starší postavy mužské. Koncept hry mě napadl díky matce mé partnerky, která – stručně řečeno – měla spolubydlící stejného věku. Když jsem poslouchala jejich příběhy, fascinovalo mě to. Jaké asi je soužití dvou zralých žen? Má fantazie se této otázce okamžitě chytla.

Vaše hra si úžasně hraje s předsudky, které o Sharon z počátku máme: je to padesátnice, má syndrom opuštěného hnízda, nedávno se rozvedla, jediná její společenská aktivita je čtvrtěční čtenářský kroužek, a tak automaticky předpokládáme, že je osamělá, že trpí pocitem zmaru, že se nedokáže změnit. Ale všechna tahle očekávání se velmi brzy obrátí vzhůru nohama. Proč ženy v tomto věku tak rychle škatulkujeme? A proč jste to chtěla změnit?

Obávám se, že naše společnost zobrazuje ženy velmi černobíle, bez nuancí. A to nejen ty starší, ale i ty mladé, jen trochu jinak. Dialektika madony a děvky je i v roce 2018 stále živá. Toto vnímání je v nás hluboce zakořeněné. Proč? Jsem přesvědčena, že je v lidech a naší kultuře hluboce zakořeněn strach a úzkost z ženské sexuality a z ženského vůdčího hlasu. Příběhy o ženách jsou po staletí vedle příběhů o mužích odsouvané na vedlejší kolej. Je strašně důležité, že mnoho současných umělců, umělkyně, spisovatelů a spisovatelek pracuje na tom, aby se to změnilo.

Ve své podstatě je to hra o změně – o přijetí nového velkého dobrodružství, a to dokonce i v okamžiku, kdy máme pocit, že už je na cokoli pozdě. Co je pro Sharon na této transformaci tak vzrušující? A co pro Robyn?

Myslím, že všichni jednou v našich životech dospějeme do fáze, v níž se budeme cítit uvězněni všemi našimi dosavadními rozhodnutími a vším tím, na co jsme si navykli. Často si ani neuvědomujeme, že jsme nešťastní. Jsme zaboření ve svém „statusu quo“. Sharonin „stávající stav“ je osamělost a pocit, že je neviditelná; stejně tak se po světě jako osamělý vlk toulala Robyn, i když za zcela jiných okolností. Když jsou spolu, vzniká velice jiskřivá energie. Dokáží se stát někým jiným, protože společně stvoří vesmír, ve kterém to jde. Jejich přátelství jim otvírá nové možnosti snění o sobě samých. A ve chvíli, kdy dokážete snít nový sen, je již první krok k jeho dosažení jen přirozeným důsledkem.

Příteknyně jsou v mnohém úplně jiné než zbytek Vaší tvorby. Takto realisticky jste nikdy nepsala. Ačkoli i tady je zřetelný Váš smysl pro černé, komické a absurdní situace. Chtěla jste programově napsat ryzí realistickou hru? A jak Příteknyně korespondují s dalšími Vašimi texty? V čem naopak nekorespondují?

Nikdy předtím jsem nenapsala žádnou hru pro dvě postavy a nikdy jsem také nenapsala žádnou hru, která by byla maskována jako typické americké realistické drama. Toužila jsem tuto tradici prozkoumat a zároveň tento soubor konvencí nabourat. Díky tomu se *Příteknyně* nedají popsat jen jako realistická hra – pohybují se v „liminálním“ prostoru, v tomto přechodovém nevyhraněném prostoru je není možné kamkoli zařadit. Takže využívám konvence amerického realismu, aniž bych se jimi nechala svazovat. Mnoho mých her je o lidech, kteří hledají nebo již nacházejí možnosti transformace. O lidech, kteří buď uspějí, nebo prohrají v úsilí o změnu sama sebe nebo svých životů. V tomto ohledu *Příteknyně* korespondují s mými texty, které jsou sice stylově úplně jiné, v tématu však souzní: např. *Collective Rage: A Play In 5 Betties* nebo v *The Moors*.

Jen Silvermanová na Ryderově farmě.

Jak s *Přítelkyněmi* šel čas? A proč Vás tak zaujal nápad zinscenovat je v Long Wharf?

Hru jsem konzultovala s Mikem Donahuem, který ji pak spolu s Actors Theatre of Louisville uvedl na Humana Festivalu v roce 2015. Poté jí začal docela čilý život – uvedla ji řada dalších amerických divadel. Vždy jsem ale toužila přezkoumat konec hry – rozhodla jsem se proto počkat, dokud nebudu mít příležitost znovu se nad ní setkat s Mikem. Mandy Greenfieldová nám to loni v létě umožnila na Williamstown Theatre Festivalu. Během dvoutýdenního zkoušení jsem přepsala několik posledních scén. Bylo to úžasně kreativní období. Jsem proto nadšená, že tato verze *Přítelkyň* dostane zbrusu novou podobu v Long Wharf. Mike a já cítíme, že se díky tomu můžeme ještě mnohemu naučit a těšíme se, že se budeme učit společně s vašimi diváky.

Rozhovory přeložil Pavel Ondruch.

Ukázka z knihy Pavla Říčana

CESTA ŽIVOTEM

(konec Kapitoly 12: Jaké je to po padesátce?)

Umíme stárnout?

(Dotazník k zamýšlení pro padesátníky – a tak trochu pro všechny)

1. Dovedete se podívat do zrcadla na svou tvář s laskavou něhou?
2. Plakal(a) jste někdy v posledním roce (stačí ve snu)? Víte, proč je to důležité?
3. Závídet je lidské: Víte aspoň o třech věcech, které závidíte dvacetiletým?
4. Vážíte se aspoň jednou za čtvrt roku? Víte, proč je francouzská kuchyně pro starší lidi vhodnější než česká?
5. Umíte prohrávat (v kartách, šachu, slovní potyčce – i se svými dětmi, v pracovním sporu atd.)?
6. Prohlédl(a) jste si v zrcadle ze všech stran své tělo a rozmyslel(a) jste si, jak zabrzdit další chátrání?
7. Odpustil(a) jste svým rodičům všechny křivdy a nepochopení? Žijí-li, dovedete být jejich „otcem“ („matkou“)?
8. Zkoušíte si najít pro příští léta nějakou novou kulturní zálibu, které jste dříve nepřišli na chuť (divadlo, koncerty, výstavy, pěší turistika, zahrádka atd.)?
9. Dovedete si představit svůj milostný život po šedesátce – nebo si připustit, že s ním případně bude konec?
10. Máte nějaké hobby, kterým vás baví zabývat se aspoň hodinu denně a kterému se budete moci věnovat i po šedesátce?
11. Žijete v míru se svými dětmi a vnoučaty? Mají si s vámi o čem povídat, baví je být s vámi aspoň občas?
12. Povídáte si někdy se známými o tom, jaké to bude v důchodu?
13. Dovedete se dívat čtvrt hodiny o samotě na hvězdnou oblohu, aniž vás přepadne úzkost – a aniž začnete zívat?
14. Sblížil(a) jste se v posledních třech letech aspoň s jedním novým člověkem natolik, že se s ním můžete – k oboplné spokojenosti – půl hodiny bavit o něčem, co nesouvisí s prací v zaměstnání?

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2018/2019 dále vidět

4000 DNŮ

PETER QUILTER, matka, syn a jeho partner vzpomínají na uplynulých jedenáct let. Každý z nich si je ale pamatuje jinak. Do jaké míry utváří paměť naši osobnost? V dramatickém příběhu napsaném s anglickou lehkostí a humorem hrají Hana Maciuchová, Ondřej Novák a Petr Stach. Režie Pavel Ondruch.

DEŠTIVÉ DNY

KEITH HUFF, americké drama je hrou o síle přátelství a zároveň kriminálním příběhem. Drsní chlapi Denny a Joey jsou přáteli od dětství, které oba strávili na chicagském předměstí. Dnes jsou parťáky u chicagské policie. Hrají Richard Krajčo a David Švehlík. Režie Janusz Klimsza.

EXPRES NA ZÁPAD

CORMAC MCCARTHY, strhující psychologické drama. Nevšední setkání dvou diametrálně odlišných lidí v zašlém newyorském bytě – univerzitního profesora a bývalého trestance. Hrají František Němec a Radek Holub. Režie Petr Slavík.

JAK ZABÍT KOMIKA

OWEN MCCAFFERTY, být komikem je posláním. Pokušení úspěchu a slávy je však příliš silné. Více smíchu, více potlesku, více peněz a z chytrého humoru je podbízivá šmíra. Komedialní drama nabitě stand-up výstupy, které mapují umělcovu trnitou cestu vzhůru – a i jeho pád. Hrají Marek Daniel, Kristýna Frejová, Ladislav Hampel nebo Václav Vašák. Režie Martina Králík.

MISS DIETRICH LITUJE

GAIL LOUW, matka a dcera. Regina Rázlová jako MARLENE DIETRICH a Simona Postlerová jako MARIA RIVA ve strhujícím rodinném souboji. Lásky a sebelásky. Zlatý prach slávy a neúprosný čas. Věčná bitva s minulostí. Kdo zvítězí? Režie Radovan Lipus.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

LIONEL GOLDSTEIN, anglická tragikomedie. U hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PARDÁL

FELIX MITTERER, stará žena autem srazí zapomnětlivého muže, který je tolik podobný jejímu zesnulému manželovi. Je už opravdu nesvéprávná, jak říká její synovec? Anebo je všechno úplně jinak? Napínavá tragikomedie, v níž se skutečnost skládá do nečekaných

a dojemných obrazců nesmrtelné lásky. Hrají Carmen Mayerová, František Němec a Ondřej Novák. Režie Ladislav Smoček.

ROZPRAVY MILANA HEINA

Talk-show, ve které spolu rozprávějí principál našeho divadla Milan Hein a jeho dva pokaždé jiní herečtí kolegové. Pořad natáčí Český rozhlas Dvojka.

SKLENĚNÝ STROP

DAVID HARE, dva rozdílné světy, dva nesmiřitelné přístupy k životu a jeden společný pocit viny, kterého se nejde zbavit. Fascinující střet dvou silných osobností, které se nedokáží přestat milovat, ačkoli je všechno proti. Hrají Tatiana Vilhelmová, Jiří Langmajer, Vincent Navrátil nebo Vladimír Pokorný. Režie Vít Vencel.

SKOŘÁPKA

MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komédie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

TANEČNÍ HODINY

MARK ST. GERMAIN, jak naučit tančit autistického profesora, který nemá rád doteky? Stačí ho poslat k profesionální tanečnici. Co na tom, že má nohu v ortéze a sotva chodí... Romantická komedie o sblížení dvou samotářů, jejichž silná vůle možná překoná i neprekonatelné. Hrají Miroslav Táborský a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

ZPÍVÁ A VYPRÁVÍ SOŇA ČERVENÁ

Unikátní písňový recitál Soni Červené za doprovodu pianisty Karla Košárka, v němž mimo jiné zazní skladby Bohuslava Martinů, Jiřího Červeného a dalších.

ŽIVOT PODLE JONESOVÝCH

WILL ENO, přistěhovali se noví sousedé a oceňovaná tragikomedie, ve které dva manželské páry hledí vstřích prchavosti času a života, může začít. Obnažující cesta do hlubin lidské duše, v níž nic není tak tragické, aby se tomu nedalo i zasmát. Hrají Vanda Hybnerová, Lucie Štěpánková, Miroslav Táborský a Ladislav Hampel. Režie Marek Němec.

LETNÍ SCÉNA DIVADLA UNGELT

KDOKOLI MŮŽE DĚLAT COKOLI

BETTY MACDONALDOVÁ, VĚRA MAŠKOVÁ, jak si nezoufat, když kolem vás zuří hospodářská krize, vy nemáte žádnou kvalifikaci, zato povinnost uživit dvě děti? Stačí stejně jako Betty MacDonaldová mít podnikavou sestru, svéráznou maminku, milující rodinu a uvěřit, že když jde do tuhého, může opravdu kdokoli dělat cokoli. Dramatizace unikátního humoristického románu, v němž si autorka dokáže dělat legraci z věcí víc než těžkých, uvádíme ve světové divadelní premiéře. Hrají Jitka Smutná, Tereza Kostková, Máša Málková, Eva Josefíková, Jiří Hána a Jaromír Nosek. Režie Peter Gábor. Tuto inscenaci hrajeme jen na Letní scéně a na zájezdech.

Dárci židlí

Zlata ADAMOVSKÁ
Prof. Dajda ALTENBURG-
KOHLE & Daniel PEŠTA
Jitka ASTEROVÁ
Norbert AUERBACH
Jiří BARTOŠKA
Prof. MUDr. Vladimír
BENEŠ, DrSc.
Martin BEZOUŠKA
Lucie BÍLÁ
Ing. Michal BORGES
Jana BREJCHOVÁ
Tereza BRODSKÁ
Hana BUREŠOVÁ
Zuzana BYDŽOVSKÁ
a Miroslav ETZLER
Věra ČÁSLAVSKÁ
Soňa ČERVENÁ
Aleš CIBULKA
Vilma CIBULKOVÁ
Jitka ČVANČAROVÁ
Martina DELIŠOVÁ
Magdalena DIETLOVÁ a Dr.
Milan SLÁDEK
Michal DOČEKAL
Zeno DOSTÁL
Jaromír DULAVA
Josef DVOŘÁK
Helena DVOŘÁKOVÁ
Monika ELŠÍKOVÁ
Fero FENIČ
Ladislav FIALKA
Květa FIALOVÁ
pes FILIP
Ing. Jan FISCHER CSc.
Jefim FIŠTEJN
MUDr. Alfred GEBHARD
Václav HAUPT
Dagmar a Václav HAVLOVI
Bohumila a Walter
HEINOVI
Šárka HEJNOVÁ
Hana a Karel
HEŘMÁNKOVI
Ljuba HERMANOVÁ
MUDr. Radkin HONZÁK
Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL,
DrSc., FRCPsych.
PhDr. Slavomil HUBÁLEK
Eva a Václav HUDEČKOVI
František HUSÁK
Vítězslav JANDÁK
Nina JIRÁNKOVÁ
MUDr. Milan JIRÁSEK
PhDr. Vladimír JURAČKA
Jiří JUST
Jan KANZELBERGER
Ivan KLÁNSKÝ

Dušan KLEIN
Milan KŇAŽKO
KOOPERATIVA
POJIŠŤOVNA, a.s., Viena
Insurance Group
Miloš KOPECKÝ
Petr KOSTKA
Ing. Martin KRAFL
Richard KRAJČO
JUDr. Tomáš KRAUS
Pavel KRÍŽ
Vendula KRÍŽOVÁ
Marta KUBIŠOVÁ
MUDr. Roman KUFA
Jiří LÁBUS
Mgr. Dalibor LACINA
Pavel LIŠKA
Radovan LUKAVSKÝ
Hana MACIUCHOVÁ
Jana MALÁ
Dana a Petr MALÁSKOVI
JUDr. Hana MARVANOVÁ
Alena MIHULOVÁ
Carmen MAYEROVÁ
Zuzana a Matěj MINÁČOVI
Jitka MOLAVCOVÁ
Otařak MOTEJL
Petr MOTLOCH
Kamila MOUČKOVÁ
Ladislav MRKVIČKA
Jiří MUCHA
Světlana NÁLEPKOVÁ
Václav NECKÁŘ
Luděk NEKUDA
Jitka NĚMCOVÁ
František NĚMEC
Petra NESVAČILOVÁ
prof. MUDr. Petr NEUŽIL,
CSc. FESC
Mathilde NOSTITZ
Ondřej NOVÁK
Pavel ONDRUCH
Ota ORNEŠT
Igor OROZOVÍČ
Jeňýk PACÁK
Prof. MUDr. Pavel PAFKO,
DrSc.
Irena PAVLÁSKOVÁ
Halina PAWLOWSKÁ
Mgr. Robert PERGL
Libor PEŠEK
Prof. MUDr. Jan PIRK,
Dr.Sc.
Jindřich POLÁK
Viktor POLESNÝ
Simona POSTLEROVÁ
Václav POSTRÁNECKÝ
Chantal POUILLAIN

Michal PROKOP
Vlasta PRŮCHOVÁ-
HAMMEROVÁ
Regina RÁZLOVÁ
Vlastimil RIEDL
Pražská realitní kancelář
ROYAL – Ing. Jaroslav
Košťál
Linda RYBOVÁ
RYOR, a.s.
Alena SCHÁFEROVÁ
Jiří SCHMITZER
Jan a Libuše
SCHNEIDEROVI
Vladimír a Petr SÍSOVI
Jan SKALICKÝ
Marta SKARLANDTOVÁ
Tomáš SLÁMA
Petr SLAVÍK
Ladislav SMOČEK
Olga SOMMEROVÁ &
Olga ŠPÁTOVÁ
Petr STACH
Jiří STACH
Simona STAŠOVÁ
Petr ŠTĚPÁNEK
Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ
Jana ŠTĚPÁNKOVÁ
Karel ŠTOLBA
Jiří SUCHÝ
David ŠVEHLÍK
Jiří SVOBODA
Libuše ŠVORMOVÁ
Dana SYSLOVÁ
Jan TEPLÝ
Pavel TIGRID
TON a.s.
TRICO
Vilém UDATNÝ
Milan UHDE
Eva URBANOVÁ
Marta VANČUROVÁ
Petra a Josef
VAVROŠKOVI
Ondřej VETCHÝ
Pavel VĚTROVEC
Oldřich VÍZNER
Alena VRÁNOVÁ
Pavel VRBA
Petr WEIGL
prof. PhDr. Petr WEISS
Anna WETLINSKÁ
Jan a Zuzana WIENEROVI
Valérie ZAWADSKÁ
Zdeněk ZDENĚK
Stanislav ZINDULKA

Ungelt

Původně areál odpočinku pro kupce. V areálu se vybíral poplatek (clo), zvaný ungelt. Odtud dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy tohoto domu, rovněž v románském slohu, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům, včetně prostor, které byly zrekonstruovány na divadlo, tu stojí od 14. století.

Soukromé Divadlo Ungelt bylo slavnostně otevřeno 2. října 1995 panem Milošem Kopeckým, který divadlu daroval své oblíbené otáčivé křeslo. To se nachází v divadelním klubu v unikátním společenství dalších křesel a židlí - darů od sponzorů a známých osobností českého veřejného života, příznivců divadla.

